

Sygn. akt VU 1228/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 16 października 2015 r.

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 1228/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił M. W. prawa do emerytury górniczej wskazując, że nie udokumentował żadnego okresu pracy górniczej.

W dniu 4 listopada 2015 roku pełnomocnik M. W. złożył odwołanie od decyzji, w którym wniósł o jej zmianę i przyznanie mocodawcy prawa do emerytury górniczej, po zaliczeniu do pracy górniczej okresu pracy od 23 czerwca 1987 roku chwili obecnej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał prace górnicze na stanowisku kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wymienione w znaczniku nr 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku pod poz. 6.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca M. W. urodzony w dniu (...), w dniu 24 lipca 2015 roku wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Wnioskodawca był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

(dowód: wnioski o emeryturę - k. 2-4 akt emerytalnych)

M. W. od dnia 23 czerwca 1987 roku do 31 grudnia 1998r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowym Kopalni (...). Z dniem 1 stycznia 1999r. przedsiębiorstwo zostało sprywatyzowane i wnioskodawca stał się z mocy prawa pracownikiem (...). Obecnie pracodawcą wnioskodawcy jest (...) z siedzibą w R.. Wnioskodawca jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca pracował na odkrywce na Oddziale (...) ((...)), początkowo na stanowisku kierowcy, od 1 czerwca 1994r. - kierowcy-mechanika, od dnia 1 marca 1999r. - kierowcy samochodu ciężarowego (13-20 ton), od dnia 1 kwietnia 2006r. - kierowcy samochodu ciężarowego członowego powyżej 20 ton., a od dnia 17 listopada 2006r. do chwili obecnej kierowcy- operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Był oddelegowany do pracy na oddział (...) (...), który przekształcił się w oddział (...). Był to oddział remontów głównych koparek.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej z dnia 24 czerwca 2015 roku k. 8 akt emerytalnych, umowa o pracę - k. 1 akt osobowych, angaże- k. 8,9,10,11,13,14 akt osobowych, angaż - k. 16,17, 22, 24,25, 26,36,40 akt osobowych, wniosek o zmianę nazwy stanowiska pracy - k. 42 akt osobowych, angaże - k. 49,53,55,60,62,64,67,71,74,80,82 akt osobowych)

Powołana przez pracodawcę wnioskodawcy Komisja Weryfikacyjna na posiedzeniu w dniu 4 marca 2013 roku ustaliła, że M. W. w okresie od 23 czerwca 1987 roku do 31 grudnia 1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę górniczą. Komisja weryfikacyjna wskazała, że pomimo posiadania angaży na stanowisko kierowcy od 23 czerwca 1987 roku do 31 maja 1994r. oraz kierowcy - mechanika od 1 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku jego prace we wszystkich okresach odpowiadają charakterem pracy na stanowisku kierowcy- operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce tj. na stanowisku wymienionym w poz. 6 załącznika nr 2 do rozporządzenia.

(dowód: protokół z posiedzenia Komisji weryfikacyjnej k. 22 akt emerytalnych)

W dniu 24 czerwca 2015 roku (...) z siedzibą w R. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy górniczej, w którym zaświadczyła, że w okresie zatrudnienia skarżący w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę górniczą od 23 czerwca 1987 roku do nadal na stanowisku kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionym w rozporządzeniu MP i PS z dnia 23 grudnia 1994 roku w zał. Nr 2 poz. 6.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej -k. 8 akt emerytalnych)

W początkowym okresie praca skarżącego polegała na obsłudze samochodów ciężarowych (K. wywrotka) w pełnym zakresie ich eksploatacji. Wnioskodawca pracował wówczas wyłącznie jako kierowca na odkrywce.

Dopiero od 1 lipca 1992r. pracodawca powierzył mu dodatkowe czynności, a mianowicie obsługę dodatkowego sprzętu zamontowanego na w/w pojazdach w postaci podestu ruchomego (podnośnika montażowego).

Wnioskodawca od 1 lipca 1992r. do końca 1994r. obsługiwał mały podnośnik zamontowany na podwoziu samochodu S., a od 1995r.- po uzyskaniu najwyższych uprawnień- obsługiwał duży podnośnik (30m) zamontowany na podwoziu samochodu M..

Podest ruchomy wykorzystywany był do prac transportowych w oddziałach górniczych na terenie Kopalni (...)". Sprzęt ten wykorzystywany jest do prac w transporcie stanowiskowym (transport bliski). Transport bliski to przemieszczanie ładunków i ludzi w obrębie stanowiska pracy (przemieszczanie ludzi i narzędzi na platformie podestu ruchomego w pionie i poziomie podczas wykonywania remontów maszyn górniczych. Praca przy obsłudze podestu ruchomego polega na sterowaniu ruchami wysięgnika i kosza ze stanowiska operatorskiego. W koszu przemieszczani są pracownicy wraz z narzędziami na różne wysokości w różne miejsca remontowanych urządzeń ciągów technologicznych. Wnioskodawca przy użyciu podnośnika unosił do góry i opuszczał w dół pracowników wraz z narzędziami, którzy remontowali maszyny podstawowe-koparki wielonaczyniowe oraz montowali i demontowali

części konstrukcyjne maszyn podstawowych (np. kółzowniki, silniki, przekładnie, czerpaki). Dojazd i zjazd na odkrywkę zajmował wnioskodawcy łącznie 1 godzinę.

Wnioskodawca pracował cały czas na odkrywce przy remontach głównych maszyny podstawowej. Remonty główne maszyn podstawowych przeprowadzane są na odkrywce cały czas, są to remonty planowe. Trwają od kilku miesięcy do roku czasu. Po ukończeniu remontu jednej maszyny podstawowej, rozpoczyna się remont kolejnej. Remont główny maszyny podstawowej polega na demontażu wszystkich popsutych lub zużytych elementów konstrukcyjnych i zamontowaniu nowych lub naprawionych. Przy remoncie głównym maszyna podstawowa jest przemieszczana z przodka na bezpieczną określoną przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy odległość ok. 100-200m od przodka. Remonty bieżące maszyn podstawowych są wykonywane w miejscu, w którym maszyna się znajduje, a zatem w przodku wydobywczym i jest wymieniane bądź naprawiane tylko to co się popsulo.. Wnioskodawca sporadycznie był oddelegowywany do wykonywania prac przy remontach bieżących koparek.

Wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę na odkrywce, nie otrzymywał dodatku stykowego.

(dowód: charakterystyka pracy z 20.08.2015r. – k. 23 akt emerytalnych, charakterystyka pracy – k. 37 akt, zeznania R. M. protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2016 roku 20 minuta 02 sekunda -30minuta 01 sekunda, zeznania J. B. - protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2016 roku 4 minuta 43 sekunda -19 minuta 43 sekunda, zeznania S. Z. - protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2016 roku 31minuta 02 sekunda -41 minuta 04 sekunda, zeznania świadka T. M. – protokół rozprawy z dnia 9 czerwca 2016r. od minuty 2:06 do minuty 17:21, zeznania R. P. protokół rozprawy z dnia 25 sierpnia 2016 roku 02 minuta 11 sekunda- 18 minuta 13 sekunda , pismo z 14.06.2016r. – k. 23 akt , wykaz dniówek pracodawanych na odkrywce – k. 24 akt, aneks o wykonanie dodatkowych czynności – k. 15 akt osobowych, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 25 sierpnia 2016r. od minuty 19:19 do minuty 23:12)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.).

Zgodnie z art. 50 a ust 1 i 2 ustawy emerytura górnicza przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Zgodnie z art. 50b w/w ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy.

Z kolei zgodnie z art. 50 c ust. 1 pkt 4 za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie zaliczane jest do pracy górniczej oraz wykonywanej w przodkach uwzględnianej w rozmiarze półtorakrotnym, powinno ustalić rozporządzenie wydane na podstawie delegacji ustawowej z art. 50d ust. 3. Ponieważ rozporządzenie takie nie zostało wydane, obowiązuje nadal (z mocy art. 194 wskazanej ustawy) wykaz stanowisk zawarty w załączniku nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 roku Nr 2, poz. 8), wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 5 ust. 5 i art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 1 lutego 1983 roku o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 1995 roku, Nr 30, poz. 154). Wykaz ten obowiązuje jednak jedynie w takim zakresie, w jakim jego przepisy nie są sprzeczne z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS. A zatem zakładowe wykazy stanowisk, na których wykonywana jest praca górnicza, muszą być zgodne z wykazem nr 2 stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia, obejmującego stanowiska pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego uważa się za pracę górniczą lub wykazem nr 3 stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia, obejmującego stanowiska pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym. Jednakże dokonana przez pracodawcę kwalifikacja zajmowanego przez konkretnego pracownika stanowiska, jak i ewentualna zmiana tej kwalifikacji na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej, nie przesądza jeszcze o zaliczeniu zatrudnienia na tym stanowisku do pracy górniczej. O uznaniu pracy za pracę górniczą w rozumieniu omawianych przepisów nie decyduje bowiem treść wymienionych dokumentów, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998r., II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999, nr 6, poz. 213, z dnia 22 marca 2001r., II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002, nr 22, poz. 553 oraz z dnia 2 czerwca 2010r., I UK 25/10, LEX nr 621137). Rozporządzenie wykonawcze nie może zatem przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca. Tym samym, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowiąc punkt wyjścia do oceny zasadności roszczeń emerytalnych wnioskodawcy.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawca wykonywał pracę górniczą w okresie zatrudnienia w (...) w B. (obecnie w (...) z siedzibą w R.) **od 23 czerwca 1987r. do chwili obecnej**. Pełnomocnik wnioskodawcy podnosił, że w tym okresie wnioskodawca tak jak wynika z wystawionego mu przez (...) z siedzibą w R. świadectwa pracy górniczej z dnia 24 czerwca 2015r. i protokołu Komisji weryfikacyjnej wykonywał pracę kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wymienionego w rozporządzeniu MP i PS z dnia 23 grudnia 1994 roku w zał. Nr 2 poz. 6, a organ rentowy z uwagi na fakt zajmowania przez skarżącego stanowiska kierowcy, kierowcy-mechanika i kierowcy samochodu ciężarowego temu zaprzeczał.

Należy podnieść, że treść świadectwa wykonywania pracy górniczej nie została w sposób prawidłowy sformułowana, gdyż nie określa rodzaju prac, które faktycznie wykonywał skarżący, jak tego wymaga art. 50c ustawy, a jedynie zajmowane przez niego stanowisko wymienione w załączniku nr 2 poz. 6 rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994r. Takie same braki zawiera protokół Komisji weryfikacyjnej, co czyni go praktycznie bezużytecznym. Celem Komisji weryfikacyjnej powinno być ustalenie czy praca faktycznie wykonywana przez skarżącego miała

charakter (...), a nie ustalenie nazwy zajmowanego przez niego stanowiska. O uznaniu bowiem konkretnej pracy (wykonywanych czynności służbowych) za pracę górniczą w rozumieniu przepisów emerytalno-rentowych decyduje charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika, a nie nazwa stanowiska,. Zatem kierowca- operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce tylko wtedy uzyska potwierdzenie zatrudnienia przy pracy górniczej, gdy na odkrywce w kopalni węgla brunatnego pracował przy urabianiu, ładowaniu oraz przewożeniu nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych (tak: postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2012-04-04, I UK 440/11).

Stwierdzenie zatem przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy górniczej oraz protokole Komisji weryfikacyjnej, iż skarżący zajmował stanowisko wymienione w załączniku nr 2 do rozporządzenia pkt 6 tj. kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wobec nie ustalenia charakteru pracy skarżącego w tych dokumentach, nie jest jeszcze równoznaczne z wykonywaniem przez niego pracy, o której mowa w art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy, jak chce skarżący.

Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Organ rentowy zakwestionował powyższe świadectwo, podnosząc że z angażu wynika, że wnioskodawca w spornym okresie nie pracował na stanowisku kierowcy- operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, ale na stanowisku kierowcy (od 23 czerwca 1987r. do 31 maja 1994r.), kierowcy-mechanika od 1 czerwca 1994r., kierowcy samochodu ciężarowego (13-20 ton) od dnia 1 marca 1999r. kierowcy samochodu ciężarowego członowego powyżej 20 ton od dnia 1 kwietnia 2006r., które nie są wymienione w załączniku nr 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 1994 roku. Organ rentowy podniósł, że dopiero od dnia 17 listopada 2006r. do chwili obecnej wnioskodawca pracuje na stanowisku wymienionym w załączniku nr 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 1994 roku, a mianowicie stanowisku kierowcy- operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Nie mniej z uwagi na ustalenia, że skarżący po dniu 16 listopada 2006r. ma takie same obowiązki jak w okresie poprzednim, organ rentowy odmówił zaliczenia do pracy górniczej także okresu od 17 listopada 2006r.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości świadectwa co do charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornym okresie (spór dotyczył dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca), ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Wnioskodawca nie sprostął temu obowiązkowi. W spornym okresie – jak wynika z dokumentów osobowych – wnioskodawca pracował cały czas na odkrywce na Oddziale (...) (...). Był oddelegowany do pracy na oddział (...) (...), który przekształcił się w oddział (...). Był to oddział remontów głównych koparek.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków, że skarżący był operatorem podestu ruchomego od początku zatrudnienia. Ich zeznania są w tym zakresie sprzeczne nie tylko z dokumentami, ale także z zeznaniami samego wnioskodawcy. Wnioskodawca zeznał mianowicie, że mały podnośnik montażowy obsługiwał dopiero od 1992r., a następnie od 1994r. do chwili obecnej obsługuje duży podnośnik montażowy o wysięgu 30 m na podwoziu (...). Zeznania wnioskodawcy korespondują z dokumentami osobowymi w tym zakresie. Z karty obiegowej zmiany k. 7 akt osobowych, angażu z dnia 6 października 1987r. (k. 8 akt osobowych) wynika bowiem, że wnioskodawca w początkowym okresie zatrudnienia był wyłącznie kierowcą (...) - wywrotka. Pierwsze badanie psychologiczne skarżącego dotyczące zdolności do wykonywania pracy na stanowisku innym niż kierowca, tj. operatora żurawi samojezdnych kołowych jest z daty 12 lutego 1992r. (k. 12 akt osobowych). A pierwszy dokument o powierzeniu skarżącemu dodatkowych oprócz kierowcy czynności, a mianowicie obsługi podestu ruchomego jest z daty 31 lipca 1992r. (k. 15 akt osobowych) Z dokumentu

tego wyniku (aneks o wykonanie dodatkowych czynności), że pracodawca powierzył skarżącemu z dniem 1 lipca 1992r. dodatkowe czynności polegające na obsłudze podnośnika montażowego. Pozwala to na stwierdzenie, że w początkowym okresie **od 23 czerwca 1987r. do 30 czerwca 1992r.** praca skarżącego polegała wyłącznie na pracy kierowcy wywrotki samochodu ciężarowego tj. na obsłudze samochodów ciężarowych w pełnym zakresie ich eksploatacji. Powyższe wynika pośrednio z charakterystyki stanowiska pracy skarżącego z dnia 20 sierpnia 2015r. – k. 23 akt emerytalnych oraz wprost z zeznań wnioskodawcy i aneksu z dnia 31 lipca 1992r.

Z tych względów Sąd przyjął, że wnioskodawca był operatorem podnośnika montażowego zamontowanego na podwoziu samochodu ciężarowego dopiero od dnia 1 lipca 1992r. i w takim charakterze pracuje do chwili obecnej. Z zeznań świadków i skarżącego wynika, że wnioskodawca jako operator podnośnika pracował na odkrywce przy remontach głównych maszyny podstawowej. Remonty główne maszyn podstawowych przeprowadzane są na odkrywce cały czas, są to remonty planowe. Trwają od kilku miesięcy do roku czasu. Remont główny maszyny podstawowej polega na demontażu wszystkich popsutych lub zużytych elementów konstrukcyjnych i zamontowaniu nowych lub naprawionych. Przy remoncie głównym maszyna podstawowa jest przemieszczana z przodka na bezpieczną określoną przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy odległość ok. 100-200m od przodka. Wnioskodawca jedynie sporadycznie był oddelegowywany do wykonywania prac przy remontach bieżących koparek, które są wykonywane w miejscu, w którym maszyna się znajduje, a zatem w przodku wydobywczym. Praca wnioskodawcy jako operatora polegała na obsłudze podestu ruchomego. Podest ruchomy wykorzystywany był do prac w transporcie stanowiskowym (transporcie bliskim) w oddziałach górniczych na terenie (...). Transport bliski to przemieszczanie ładunków i ludzi w obrębie stanowiska pracy (przemieszczanie ludzi i narzędzi na platformie podestu ruchomego w pionie i poziomie podczas wykonywania remontów maszyn górniczych. Praca przy obsłudze podestu ruchomego polega na sterowaniu ruchami wysięgnika i kosza ze stanowiska operatorskiego. W koszu przemieszczani są pracownicy wraz z narzędziami na różne wysokości w różne miejsca remontowanych urządzeń ciągów technologicznych. Prace wnioskodawcy w okresie od 1 lipca 1992r. – jak wynika ze zgodnych zeznań świadków oraz wnioskodawcy – miały jednolity charakter i polegały na podnoszeniu przy pomocy podnośnika do góry i opuszczaniu w dół pracowników wraz z narzędziami, którzy remontowali maszyny podstawowe-koparki wielonaczyniowe oraz montowali i demontowali części konstrukcyjne maszyn podstawowych (np. krążowniki, silniki, przekładnie, czerpaki).

Wnioskodawca uważa, że prace te były pracami górniczymi, gdyż wykonywał je na odkrywce, a praca kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego przy pracach górniczych na odkrywce jest pracą górniczą. O ile rację ma skarżący, że praca operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce przy pracach górniczych jest pracą górniczą. To już nie można zgodzić się z twierdzeniem, że każda praca na odkrywce jest pracą górniczą. Ustawodawca do prac górniczych na odkrywce nie zaliczył wszystkich prac, a tylko prace wymienione w art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy.

Wśród wymienionych w tym przepisie prac górniczych znajdują się prace przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych. Wnioskodawca uważa, że właśnie takie prace wykonywał w całym spornym okresie. Pojęcie bieżącej konserwacji wymaga, aby były to prace mające ścisły związek z konserwacją agregatów i urządzeń. Bieżąca konserwacja to prace bezpośrednio przy remontach i naprawach sprzętu. Prace wykonywane przez wnioskodawcę w żadnym ze spornych okresów nie miały takiego charakteru.

Praca kierowcy samochodu ciężarowego wykonywana na odkrywce, którą skarżący wykonywał w okresie od 23 czerwca 1987r. do 30 czerwca 1992r. nie jest pracą górniczą wymienioną w art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy. Brak zatem było do jej zaliczenia do stażu górniczego.

Również w okresie od 1 lipca 1992r. do daty wydania zaskarżonej decyzji wnioskodawca jako operator podnośnika montażowego na odkrywce nie wykonywał pracy górniczej wymienionej w art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy. Nie pracował bowiem bezpośrednio przy remontach i naprawach sprzętu wydobywczego, jak wymaga ten przepis a li tylko obsługiwał podest ruchomy, co umożliwiała pracownikom na dokonanie remontu maszyny podstawowej. Były to podstawowe i stałe obowiązki skarżącego. Prace te nie miały związku z bieżącymi remontami i naprawami

sprzętu wydobywczego. Były to prace pomocnicze przy remontach maszyn podstawowych. Co więcej prace te nie były wykonywane przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a przy remontach głównych, planowych maszyn podstawowych. Niewątpliwie praca skarżącego miała mniej obciążający charakter niż praca rzemieślników zajmujących się bezpośrednio bieżącą konserwacją maszyn podstawowych, którą to pracę ustawodawca zalicza do pracy górniczej. Jego zadaniem było li tylko odpowiednie ułożenie podnośnika ruchomego przy maszynie podstawowej, tak aby rzemieślnicy mieli dostęp do remontowanej części maszyny podstawowej. Były to niewątpliwie czynności niezbędne do tego by remont koparki się odbył, ale nie były to czynności związane bezpośrednio z bieżącą konserwacją maszyn wydobywczych, a li tylko czynności o pomocniczym charakterze w stosunku do prac polegających na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń. Prace wykonywane przez skarżącego były pracami stricte transportowymi (sam pracodawca określa je mianem transportu bliskiego) i charakteru tego nie zmienia fakt ich wykonywania na odkrywce przy pomocy zamontowanego do samochodu ciężarowego podnośnika. A zatem transportowania pracowników wraz ze sprzętem na podnośniku w pionie i poziomie na stanowisku pracy nie sposób zaliczyć do prac górniczych przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych. Bieżąca konserwacja to prace bezpośrednio przy remontach i naprawach sprzętu, a nie prace polegające na podnoszeniu do góry pracowników wraz z narzędziami celem naprawy maszyny podstawowej.

Praca kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wówczas będzie zatem pracą górniczą jeżeli mieści się w przepisie art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy. Nie można natomiast samochodu ciężarowego z zamontowanym do niego podnośnikiem montażowym uznać za sprzęt technologiczny wówczas, gdy służył on do wykonywania prac transportowych na odkrywce. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2011r. w sprawie I UK 381/10 uznając, że praca kierowcy ciągnika polegająca na przewozie z magazynu do wkopu urządzeń do wulkanizacji taśm, urządzeń elektrycznych do remontu koparek i zwalówek **oraz transporcie i przemieszczaniu na odkrywce** barakowozów nie jest pracą górniczą w rozumieniu art. 36 ust. 1 pkt 4 (aktualnie art. 50c ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Ponieważ wnioskodawca w całym spornym okresie pracując na odkrywce w charakterze operatora podnośnika montażowego nie wykonywał prac górniczych przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, ani innych prac wymienionych w art. 50c ustęp 1 pkt 4 ustawy, ale prace transportowe, mające pomocniczy charakter przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, to nie można zaliczyć mu żadnego spornego okresu do pracy górniczej.

Wnioskodawca nie spełnił zatem warunków niezbędnych do przyznania emerytury górniczej. Okoliczności tej nie może zmienić fakt, że świadkowie wykonujący podobne do skarżącego prace otrzymali emerytury górnicze.

Na marginesie należy dodać, że przyznając prawo do emerytury górniczej R. M. zarówno Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie VIII U652/13 jak i Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 256/14 skupili się wyłącznie na tym, że R. M. zajmował stanowisko pracy wymienione w rozporządzeniu wykonawczym tj. w zał. nr 2 poz.6 kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Sądy nie analizowały natomiast, czy wykonywana przez R. M. na tym stanowisku praca jest wymieniona w art. 50 c ustawy. Sąd zaś w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że rozporządzenie wykonawcze nie może przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca. Tym samym, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowić muszą zawsze punkt wyjścia do oceny zasadności roszczeń emerytalnych ubezpieczonych. Zajmowanie zatem przez pracownika stanowiska wymienionego w załączniku nr 1 czy 2 rozporządzenia MP i PS nie zawsze jest równoznaczne z wykonywaniem przez niego pracy górniczej. Aby tak było pracownik zajmując stanowisko wymienione w rozporządzeniu wykonawczym musi wykonywać prace wymienione w art. 50c lub art. 50 d ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z kolei przyznanie J. B. prawa do emerytury w sprawie VU 386/15 przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. było podyktowane związaniem Sądu w w/w sprawie prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIII U 23/13 i Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie III AUa 3733/14 o prawo do emerytury górniczej.

Wprawdzie Sądy w tych sprawach oddaliły roszczenie J. B. o emeryturę górniczą, ale jednocześnie w uzasadnieniu przesądziły (...) charakter jego pracy w okresie od 1 sierpnia 1985r. do 28 lutego 1989r. oraz od 1 stycznia 1993r. do 28 lutego 1999r. , czym Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. był związany w sprawie VU 386/15.

Biorąc powyższe pod uwagę, że Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.